

Jelige: Darakása

Kerék

Gyermekkora óta egy visszatérő álom gyötörte. Ahogy belenézett a tükörbe látta, amint az arcáról leporlad a száraz bőr. Szinte már csak a hófehéren világító koponya marad, a két szemgödörben éjfekete szem bámul vissza rá. Akár a kút feneke. Aztán egyszer csak vörös fény gyullad a mélyben, kitöltve a sötétséget, már a csont is másként csillan. Az ébredés mindig a feledés szélére taszította a képet, ám a tudatalattija nem bírta kivetni magából. Mindig ott ólálkodott, hogy a következő alkalommal újra megkínozza, akár egy rosszakaratú démon, aki csak arra vár, hogy előbb vagy utóbb a karmai közé kerítse, hogy bekebelezze.

A léptei visszhangot vertek a folyosón. Az épület olyan volt, mint a régi parasztházak. Oldalt óriási ablakokkal, amelyek az udvarra néztek. Odakint a fák koronáját szél cibálta. Kicsit távolabb egy másik épület falát lehetett látni. Néhány fecskefészken kívül semmi mást nem lehetett felfedezni. A kis sárgumók lakói már rég továbbálltak. A nyár már elmúlt, a levegőben köd kezdett gomolyogni. A levegő bizsergetően hűvösebbé vált.

Mintha valaki figyelte volna, ám tudta, hogy senki sincs itt rajta kívül. Érezte. Karján és hátán mégis felállt a szőr.

Kopp-kopp-kopp. A léptek visszhangja tovább követte őt. Nem nézett hátra. Sosem tette. Attól félt, ha visszanéz, akkor egy halálfejes alakot pillantana meg.

Vagy talán önmagát?

A végtelen hosszúnak tűnő folyosó üres torokként tátogott előtte. Tudta, hogy egyszer majd a végére fog érni, bár alkalmasint most épp az ellenkezője volt az, amit érzett. Talán az alföldi pusztán érezheti így magát az ember.

Kopp-kopp-kopp.

A jobb oldalon egy ajtó bukkant fel. Korábban még soha nem lépett be ide. Nem is tudja, hogy miért. Most azonban kíváncsian lépett közelebb az ajtóhoz. Tekintete hosszasan időzött el rajta. Próbálta teljes spektrumában vizsgálni. Igazából semmi különös nem volt azon az ajtón. Semmi, ami kiemelte volna: se egy díszítés, se egy hiba. Semmi. Egy magában nagyon is unalmas kinézetű ajtó volt, ami mellett az ember úgy általában el szokott sétálni, ahelyett, hogy fogta volna magát és lenyomta volna a kilincset. Talán egy érzés volt, ami most odavezette őt. Egy halk hang a fejében, hogy most az egyszer lehet, hogy érdemes lesz benyitni. Legalább egy kicsit bekukkantani, körbenézni. Keze egy pillanatra tétován megállt a kilincs felett. Aztán mégis lenyomta, majd lassan kinyitotta az ajtót. Semmi nyikordulás, vagy súrlódás nem hallatszott. Odabent valami derengett, ám a rés túl keskeny volt, hogy érdemben bármit látni lehessen. Hirtelen szélesre tárta az ajtót, majd belépett a helységbe. A terem, leszámítva a közepén álló emelvényt végeredményben üres volt. A falakra valaki a végtelen jelét festette, de olyan mennyiségben, hogy minden felületre kijutott. Hol kisebbek, hol nagyobbak. Az emelvényen egy homokóra feküdt. Az is az oldalára döntve.

Jelige: Darakása

Kérdések, kérdések, kérdések. Rengeteg kérdés, melyekre nem volt, talán sosem lesz válasz. Vagy talán egyszer majd mégis. De.. Egyáltalán mi ez az egész?

Döntött. Kilépett a szobából. Elindult tovább.

Kopp-kopp-kopp. A lépte visszhangja tovább követte őt. Nem nézett hátra.

A folyosó végére érve kinézett az ablakon. Odakint a szél egyre erőteljesebben kezdte cibálni a fákat. Az ősz már megfestette a leveleket, amelyek most színes kavalkádként kavarogtak a szürke égbolt alatt. Az egyre sötétedő eget megfestette egy villám. A kékes fény hirtelen olyan dolgokat is megmutatott, amit egyébként nem lehetett volna látni. Vagy legalábbis nem úgy, ahogy egy szokványos hétköznapon. A villanás és dörrenés közötti rövid síri csöndjében hangtalanul megmozdult a föld. Aztán megvasadt az ég, és a zaj mellé ritmusos dobolásként eleredt az eső. A kövér cseppek lustán folytak lefelé az ablaküvegen. Újabb villanás. Újabb dörrenés. Aztán újra és újra. A fény egyenletes takaróként borítja be a világot. Odakint üvöltés vegyül az égi kakofóniába. Farkasok. Egy egész falka. Szinte érezni lehet, ahogy a loncsos, ázott bunda alatt megfeszülnek az izmok, ahogy az állatok sokaság vágatott. Az üvöltés a következő dörrenéssel fel is olvadt a levegőben. Már csak a fény játékát lehetett látni. A farkasok sokasága beleolvad a ház melletti erdőbe. Aztán, mintha csak valaki elkattintott volna egy kapcsolót, az ég elsötétedett. A vihar elcsendesült, már az eső sem kopogott az ablakon. A sötétség körbeölelte a kinti világot.

Oldalra nézett. Bele a tükörbe, amely mintha egyszer csak kifolyt volna a falból. A saját arcát látta meg. Valamiért mosoly ült ki a vonásaira. A bőre hirtelen elkezdett leperegni a koponyájáról. Aztán..

A léptei visszhangot vertek a folyosón.

Kopp-kopp-kopp.

Egy hang szólalt meg a fejében:

- Ha sírnál az esőben, mások is észrevennék?

Csend következett egy pillanatra, majd újra felhangzott az ismerős hang.

Kopp-kopp-kopp.

Az idő kereke ismét fordult egyet.